

Każdego roku 25 marca Kościół przypomina nam wielką tajemnicę Zwiastowania Pańskiego - wydarzenia, które na zawsze zmieniło losy ludzkości. Jest to wspomnienie początku dzieła odkupienia oraz zapowiedź nowego życia Boga i Człowieka w jednej osobie Jezusa Chrystusa, Syna Bożego. Anioł Gabriel objawia Maryi Boże zamiary: „Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus. Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego” (Łk 1,31-32a). Te słowa ukazują istotę tej uroczystości, czyli fakt poczęcia Jezusa. Ludzka wątpliwość Maryi została wyrażona w słowach: „Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?” (Łk 1, 34). Jakże możliwe jest połączenie dziewictwa z macierzyństwem? Zdawała również sprawę z tego, jakie skutki będzie to miało. Groziło to Jej nie tylko utratą dobrej opinii, ale również utratą życia. Była wówczas zaręczona z Józefem i wiedziała, jak - zgodnie z tradycją żydowską - może i powinien postąpić narzeczony. Jej wątpliwość i pytanie nie pozostają bez odpowiedzi. Anioł zapewnia Ją o Bożej pomocy. W tej poważnej misji Bóg będzie towarzyszył i wspierał, pouczał i prowadził. Pozytywna odpowiedź Maryi zapoczątkowała erę mesjańską, czas Królestwa Bożego, które przychodzi na ziemię. Z pewnością, by wypowiedzieć owe „Tak”, Maryja musiała być umocniona łaską Bożą oraz wcześniej przygotowana przez zachowanie od grzechu pierworodnego i cnotliwe życie. Ukazuje się tu doskonała współpraca Boga i człowieka oraz bezgraniczne zaufanie i poddanie się woli Bożej. Matka Najświętsza nie próbowała całkowicie zrozumieć tej tajemnicy, ale pozwoliła Bogu działać w sobie. †

Przez swoją wiarę Maryja przyczyniła się do przywrócenia jedności utraconej w raju przez grzech pierworodny. Bóg i człowiek znowu mogą być jednością. Została otwarta nowa kartka kontaktów Boga z ludzkością oraz zapoczątkowane obdarzenie ludzi wielkimi darami i łaskami.

Dla każdego chrześcijanina Maryja powinna stanowić wzór zupełnego oddania się na Bożą decyzję. Żadne ludzkie uczucie nie było Jej obce. Z pewnością też się bała, a jednak wiedziała, że ze wszystkich trudnych sytuacji Bóg wyprowadzi swoją mocą i łaską. Nie brakowało w Jej życiu również cierpienia, a jednak potrafiła nie ulegać zwątpieniu i rozpacz. Była zwykłą kobietą, żoną i matką. Codziennie była zajęta zwykłymi domowymi sprawami i obowiązkami.

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego w sposób szczególny ukazuje wartość i świętość życia ludzkiego. W tym dniu Kościół przeżywa dzień Świętości Życia i ukazuje, że jest ono wielkim darem Stwórcy. Zostaliśmy stworzeni na obraz i podobieństwo Boga i odkupieni najdroższą krwią Jezusa Chrystusa. Dzięki temu każda osoba od momentu poczęcia aż po naturalną śmierć ma jednakową godność dziecka Bożego. Początki ludzkiego istnienia Bóg powierzył

kobiecie. To właśnie matczyne łono jest pierwszym mieszkaniem każdego człowieka. Stało się ono również mieszkaniem Syna Bożego. Jakże kruchy okazuje się ten wielki dar poczętego życia. Każde dziecko noszone pod sercem matki od samego początku narażone jest na wiele niebezpieczeństw. Sytuacja życiowa, materialna, stan psychiczny matki, otoczenie i wiele innych czynników mogą zdecydować o tym, czy ta mała istota przyjdzie na świat. Bóg jest dawcą i źródłem wszelkiego życia, ale człowiek chciałby czasami zająć miejsce Boga, by według swego uznania zdecydować o tym, kto i kiedy ma przyjść na świat. Złe wykorzystanie swojej wolnej woli staje się wówczas tragedią. A przecież zostaliśmy powołani do czegoś zupełnie innego: byśmy byli współtwórcami dzieła stworzenia i naszej ludzkiej wielkości.

Piękną uroczystość Zwiastowania Pańskiego obchodzimy u progu budzącej się wiosny. Cała natura i wszystko, co istnieje, budzi się do życia. Ciepłe słońce ożywia w sercach radość i nadzieję na lepsze dni. Jest to doskonały czas, by podziękować Stwórcy za dar naszego życia i za wszystkie łaski, którymi nas codziennie obdarza. Warto również powierzyć Matce Najświętszej nasze rodziny i w sposób szczególny - każde poczęte dziecko. Niech Ona towarzyszy nam na wszystkich naszych drogach i wspiera w każdym doświadczeniu.